

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

Prioritzar

Cal més responsabilitat i menys egoisme

De tant en tant els creadors del llenguatge oficial troben una obvietat i la fan servir amb posat noble. Fa un parell de setmanes la comunicació cloroform del Govern tornava a intentar convèncer-nos que tot anava –i va– prou bé.

Les xifres publicades dels afiliats cotitzants a la Caixa Andorrana de Seguretat Social i d'inscrits al Servei d'Ocupació han tornat a sorprendre.

Si atenem els titulars de les notes de premsa semblaria que estem en presència de diversos miracles. I ho diuen que sembla que s'ho creguin.

Caldria moderar l'eufòria i mantenir un prudent optimisme perquè la reducció dels inscrits al Servei d'Ocupació no dona pas, automàticament, un augment d'ocupació en una economia que s'assenta en l'estacionalitat i la precarietat laborals.

Més aviat queda reflectida l'obliquïtat, la desviació, cap a serveis temporals, tornant al model previ a la Covid, el que justament hauríem de voler transformar. I pel que fa a l'atur, hem retornat al moment pre-Covid. Encara queda molt camí per recórrer. I hi ha gent que marxa, que torna al seu país d'origen. Que no pot viure dignament a Andorra amb la minsa pensió de jubilació.

Som davant de la urgent necessitat de refer l'economia del país en el marc d'una exigent demanda social.

Convé aconseguir trobar el que cal fer sabent d'entrada que no es podrà fer tot en el mateix moment. Caldrà prioritzar.

Per això hauria servit un presupost 2022 que s'hagués pogut pactar entre tots al Consell General. Però la majoria no ho ha volgut fer.

El pacte era necessari precisament perquè cal establir un marc de prioritats. La priorització demana acord. Posar-se d'acord amb el que s'ha de fer amb més rapidesa i, alhora, posar-se d'acord de no voler treure profit polític d'allò que s'hagi acordat deixar per a un altre moment.

Aquí és on es troba a faltar una

Hi ha gent que torna al seu país perquè no pot viure dignament amb la pensió

---

opció de responsabilitat política per actuar en benefici d'un futur estable de progrés i benestar.

La responsabilitat política hauria de recolzar-se sobre dos aspectes cabdals.

D'una banda, reforçar la despesa social.

La sanitat, la consideració dels seus professionals; la cohesió social, la gent gran, la inclusió, el repartiment equitatiu de les càrregues d'una societat més justa, més igualitària. Que allò que el virus ha igualat no ho desiguali l'acció del Govern.

I, d'altra banda, recuperar, estimular, fer prevaldre l'activitat econòmica, l'ocupació, la formació professional, la innovació. El benestar reclama creixement; i el creixement ha de generar ben-

estar. Aquesta és l'equació que s'haurà de respectar. L'assistència social no pot ser el refugi del fracàs d'una política econòmica sense rumb.

L'objectiu és més ocupació, que generi més capacitat de consum familiar. Si el virus ens ha posat de manifest que la globalització és imparabile, fem de l'economia del país un motor que ens rellanci.

No serà fàcil. Però al Consell General haurien de ser capaços de predicar des de l'exemple de l'acord polític i social.

Haurien d'estar a l'altura de les circumstàncies i construir futur sense egoismes partidistes. Aquesta és la primera prioritat.

Si cadascú va pel seu costat, això no té solució.

L'esquivada, o el driblatge curt de la tàctica, la propaganda, els marcs mentals i els relats hegemònics mai substituiran un programa, una política, un conjunt d'idees i molt menys un pensament estratègic, que pondera quins són els objectius, els situa en el temps i calcula mitjans i les condicions necessàries per aconseguir-los.

Les estratègies es construeixen amb idees pràctiques, no amb tòpics, eslògans i frases fetes.

Convé posar-se a treballar com més aviat millor. La majoria dels 17 es va fer, diuen els seus protagonistes, per aconseguir certa estabilitat.

Doncs que aprofitin l'estabilitat i provin de resoldre, o almenys atenuar, els principals problemes del país.